

pähklid saemama. Siis tõstab noorem wend oma laulu bealt, misga ta messad, lagedad ja tuule õhu elustab, et laululinnud igale poole signewad. — Wahe aegal wiinud Soome tuuslar ema neil kodunt, kellega ta laugemale ei saanud kui 3 ru määle, kuhu jumalik wägi tõdewli mahapillutanud ja Linda kimpafuks moondanud, et karsket lestenaißt kedagi kiusama ei peaseks. — Poead leidwad koju tulles pesa tühja ja jälgi õue pealt, et siin head ei wõida sündind olla. Noorem wend lähab eistels isa hauale, sealt mere kaldale waatama, kas ehk kustiil emajälgi järele jäänud. „Laene weereb laene jälgil wete woode weretusel,“ aga need ei annud märki, ega toonud sõnumid. Senni kui teised wennad magama heites nõupidawad home eidejälgi otsima minna, largab —

Reijandamas laulus noorem wend kaldalt laenestesse ja hakkab Soome poole ujuma. „Tugew käsi lõhkus laeneid, peffis laneid merepinnal“ teadmata, et ses eistemeses teekäigis idu juba warjul puhkas, mis temale waralist lahkmist siit ilmaßi pidi kasmatama. Põhja nael ja wana wanter taewa lael juhivad teda mereteel, kunni ta ühe saare kaldale jõuab ja natuke wäsimust puhkab. Uinudes tahab ta filmi parajalt laugutada, tungib tütarlapse kema laul tema kõrwa. Selga wasta kalju toetates, jalad mere pinnal istub Kalewipoeg kaldal, kust tema filmi sirutates laululinnu tamme warjus, tule ääres näeb, kes enda näpul fedratud ja lõuendiks lõssutatud kangaid walwab, mis pleegile pandud. Kalewipoeg meelitab, wasta lauldes piigat enese poole; kartses astub tütarlaps samm sammult ligemale ja istub wiimaks noore mehe kõrwa. Warem kui koit tõuseb, oliwad noored südamed ennast ühendanud. Alitselt kui unenäust ärkades halab piiga kiltatama; wanemad armawad kisa eistels unenäuks, siis largab Saare taat asemelt, sassis wembla läte ja tormab waatama, mis tütre kisa sünnitanud. Wõõra mehe tugew kaju kahandab tema julgust, tütar ei julge pisarad filmi ülestõsta, aga Kalewipoeg, eßitust märkamata, küßib kohlumata, kas ehk Soome tuuslar eile õhtu siit mõõda sõdunud. Saare taat ei olla teda näinud; ta nõuab otsust: kust maalt ja sugust noormees sündinud. Hooplisult kuulutab

Kalewipoeg oma sugu ja sündimise paika, aga saab ta isa ja ema nime awaldanud, kohkub tütarlaps, tuigub kalda sõrmale, ja libiseb õht kufutab ennast sealt merde. Kalewipoeg wißkab ennast sedamaid tema järele mere põhja, aga wilu, sügaw süngise ei anna saaki enam tagasi. Noorem mehe pea tõuseb laenetest üßi nähtawale. „Sumalaga, isa kurb!“ hüüab ta — „tütar sulle satud wette, ema mulle warga wõtku, wiletsad meie wennikesed, õnnetumad ühtewärki.“ Mure kadunt ema pärast ei anna temale mahti tütarlast kahetleda, tema ujub wesi teel edasi. Tütarlapse wanemad lähwad pika rehadega merd riisuma, et ehk lapse koha sealt leiaks, nemad kuulwad laulu laenetest, mis selgest näitab tähendama, et nende laps siit põrnu põlwest juba lahkunud.

„Wiendama laulu hakkatusel leiame Kalewipoega Soome rannas, kus ta wärske hommißu õhu wilus wäsimust puhkama lähab. Umberringine rabu loomusßes uinutab teda sügawast magama. Senni kui tema puhkab, lähab jutustaja upunud Saare piiga wanemaid waatama. Nemad ei olnud küll (weel 4. laulus) oma tütar, waid tema asemel ühe kotkamuna, wana raudkübara ja noore tamme mereßt riisunud. Puu istutakse kiige sambale, kus nende kadund tütar enne lustil ennast kiigutanud; muna pannakse raudkübarasse, kus püüwal päikese terad ja õõsel eit süngis teda audub, kunni noor kotkas wälja tuleb, kellel üks weike mehike tiirwa all. — Müüd lähew laulil Kalewipoemale tagasi, keda pikast unest karastatud parajalt ärkamas leiab. Tema tätab Soome maal laugemale, isetallatud radadel, ühtepuhku waates, kas ehk kustiil kaste pinnalt eide jälgi nähtawale tõusmas. Wiimaks filmab ta mäe harjalt orgu, orus tuuslari talu, ja pere mehe puude warjul puhkamas. Kalewipoeg tõmbab noore tamme juurtega tüßis maast, laastab oksad küllest, et tugewa wembla saab, misga ta edasi lähab, maa pinda sammude all mangutates. Ohmatusel ülesärkanud tuuslar leiab waevalt aega, pihu täie uduisugi põuest wõtta ja nõiasõnul elustatud lendama puhuda; kus suled tunletiiwul läbistiku keereldes raudriides sõameesteks endid moondawad, ja kui jala ja hobuse wägi lange mehe kere peale langewad. Tema